«Tant de bo pugi el Girona, però em tira l'equip de la meva terra i vull que guanyi»

?Jose Berenguer, gadità i soci del Cadis, va viure 18 anys a Girona, on va veure néixer i créixer la seva passió per l'esport, sobretot pel bàsquet

Jose Berenguer, el primer per la dreta, abans d´un partit.

És gadità, viu a Puerto Real i és soci del Cadis des de fa 17 anys. Per tant, preguntar a Jose Berenguer qui és que vol que guanyi aquesta tarda, és una mica absurd. Però no t'amagarà que, encara que sigui una mica, tindrà el cor dividit a partir de les 6. És clar que vol que els tres punts se'ls emporti l'equip de la seva ànima, però tampoc marxarà emprenyat al llit si és el conjunt de Montilivi el que s'imposa. És el que té haver viscut gairebé dues dècades a Girona. D'haver-hi crescut, estudiat, fet amics. Passada la quarantena, ha passat mitja vida a cada ciutat; a cadascuna l'esport hi ha jugat una part prou important. Sobretot el seu amor pel bàsquet. Però la passió pel Cadis tampoc ha passat mai desapercebuda. Ja sigui seguint-lo des de la distància, com animant-lo al Ramón de Carranza, on va sempre que pot, acompanyat dels seus amics.

En Jose va néixer a Cadis, però als 8 anys va fer les maletes cap a Girona, on es van traslladar els seus pares per qüestions de feina. «Hi vaig fer tots els meus estudis i en guardo molts amics», recorda. És allà on va florir la seva passió pel bàsquet. Va ser jugador del CESET i també entrenador. No ho va deixar quan, amb 26, va tornar a enfilar cap al sud (aquest cop deixant els pares i germans a Catalunya), per instal·lar-se a Puerto Real. És entrenador nacional i coordinador del club de la seva ciutat. «Són dos móns oposats. A Girona hi ha un munt d'equips; a Cadis no s'aposta tant per l'esport. La gent no té tanta facilitat per pagar les quotes anuals i l'esponsorització és molt diferent», explica.

Li encanta el bàsquet, però també gaudeix, i molt, del futbol. Ha estat a Montilivi més d'una vegada, però «sempre que puc» es deixa caure pel Ramón de Carranza. És el soci «dos mil i escaig» del Cadis i li encanta l'ambient «espectacular» que es viu al camp. «No té res a veure amb Girona. Com a mínim per la temperatura. Allà recordo anar-hi amb manta i passar fred. S'ha de tenir un parell de nassos per aguantar-ho!».

Reconeix que el Cadis «les ha passat molt magres» als últims anys, sobretot després de pujar a Primera, enllaçant un parell de descensos i passant-se un munt de temporades a la Segona B. «És un pou, així que ara tot el que sigui salvar-se, serà benvingut», diu, no amagant el seu desig perquè l'equip lluiti per pujar. Li hauria encantat ser avui a Montilivi, però el seu viatge va quedar truncat. «Ja teníem el cotxe a punt, però el dilluns treballem i no hauríem arribat a temps». Espera que «no ens marquin un fotimer de gols» i quan se li pregunta qui vol que guanyi, es fa el ronso: «Tinc una mica el cor dividit, però sóc de Cadis i el meu equip em tira més».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/03/19/tant-bo-pugi-girona-em/835414.html?utm_source=rss